

Speaker: Khamenei

Title: Declaration on the Occasion of the Inauguration of the President

Language: Persian

Western Date: 3/8/1997

Persian Date: 12/5/1376

Physical/Electronic Location: <http://farsi.khamenei.ir/speech-content?id=2847>

Thank God, today is a blessed day for the nation of Iran. We hope that God shall send down His blessings upon each member of this nation and its dear officials and president who are taking up their responsibilities today, and, God willing, we may all benefit from the radiance of divine grace and the interceding prayers of His Holiness the Imam of the Age (May our souls be a sacrifice unto him!). I submit, "God, bless us in what You have bestowed." [From the Prayers of Humility, *du'a al-qunut*] God willing, may his great divine gift be a great lasting and blessed gift to the nation.

Thank God, the conditions in this country in this delicate juncture are such that every country and nation similarly situated and which enjoys such wealth would have right and reason to be optimistic about its future. First, we see signs of divine grace and Providence's aid in all events. These very elections of thirty million participants were a manifestation of Providence's grace upon the Islamic Republican system. Just when the propaganda trumpeted by countries that call themselves democratic were claiming that the Iranian nation had parted from the revolution and its system and had turned its back on its Imam [Khomeini]'s aspirations, the nation came on the scene and actively, upon the Imam's instructions and last will, held a grand and splendid election, the likes of which we have very rarely seen since the beginning of the revolution. See what a manifestation of divine grace this was! It was just as the great Imam once declared to me, and as I, Your Servant, experienced it in the phases of my various duties:

Whenever there is hardship, the hand of divine power helped me.

My dear ones! know this: Sometimes events will occur in which the country's officials, i.e., those who are aware of what is happening - those who, as the saying goes, are aware of what's going on behind the scenes - know that the agent of these events cannot be an ordinary or natural agent, but that nothing but divine grace is behind them. We believe in such things. The Koran speaks of such things. We believe that "Verily, God helps those who help Him." [Koran, 22:40] Who has helped God's religion more than this nation and entered the field of peril?! So divine aid is natural and normal. We have and will have it, God willing. This is a primary point that includes most of or all of our power. Another basic item which must be considered is this great nation, a nation which cooperates with the government, which is devoted to the ruling system and, when necessary, will sacrifice for it. A nation of faith. A nation which is on the scene, whose past shows that it will defend the Islamic country and its Islam wherever necessary, entering the scene defending them. So it was in the past, and so shall it be in the future, God willing. The field of combat, too, shows this. Before that, the field of revolution showed it too. The same with the field of reconstruction; in these recent years, it showed that wherever the people's presence was necessary, this nation was present - sincerely, resolutely, enthusiastically.

This people owe nothing to anyone. It has a feeling of responsibility and enters the scene. God willing, so it will be in the future. Of course, it is unlikely that we will have any military experience in the future. But let us suppose that it would occur to a godless individual or government to attempt a military trial of strength with this people and engage with this same nation, with these same youths, and with these same active believers whose show their faith everywhere. The nation showed the same in the elections, in the political field, in demonstrations and in the positions they've taken. This nation is a great resource and this nation is with the Imam, on the Imam's path. Now, too, the most beloved man in this nation and in its hearts is our great Imam, Imam Khomeini.

Let the others say what they wish. Let them analyze as they wish. It is foolish for someone to ask others how they themselves are doing. Some are accustomed to sitting and seeing what reporters tied to the Zionists and the arrogant and the capitalists, who are opposed to Islam and the Muslims and the Islamic system, say about Iran! It is obvious that they cannot speak the truth! They cannot even perceive the truth. They do not know our nation, they do not know our country, they do not know our system, they do not know our officials, they do not know our characteristics. See how they err and see how they pontificate about our characteristics! It has reached the point that everyone who is in the know laughs at their simple-mindedness. They speak out of their own hopes. It's that same fable of the camel and the cotton seed! [A poem by Rumi in which a coarse camel dreams of eating delicate cotton seeds.] They present their

hearts' desires as analysis. This isn't an exposition on the state of the Iranian nation. An exposition on the state of the Iranian nation is what you see. An exposition on the state of the Iranian nation is the battlefield of the Sacred Defense [the Iran-Iraq war] for eight years. An exposition on the state of the Iranian nation is the presence of thirty million in these elections. The nation of Iran is a nation which is Muslim, revolutionary, believing in the Imam, devoted to the Islamic system, and prepared to defend the values in which it believes and stands by. This is a vast resource. Every government which has such a nation behind it must be optimistic about its future. It must feel a sense of power. It must feel that it can act. It must feel that it has a duty to act.

That which I submit by way of admonition to the officials of the future government and the dear president thereof--who, thank God, is aware of just this point--is, first, all our efforts must be to get to know this people and, second, to fulfill its desires and needs. We are deeply obliged to this great nation. It is this nation which has protected the country and it is this nation which, in fact, is a sign of Providence's power.

In the few terms in which our great Imam inaugurated the presidency, voted for by the people, I looked at his declarations and saw that he always talked about the people and the nation, no matter whom he was addressing. This is the Imam's wisdom. We see this is correct, it is best, no matter how we look at it and study the matter. This is particularly so among the abased layers, the poor and weak layers of people who have been and are still and ever shall be the faithful and lasting forces of the revolution, the Imam, and the various governments. Those dear ones who, God willing, will be officials in the near future must utilize this eternal reserve and serve and work for them with all their might. This is how it is today, thank God. This is a country which has taken great and fundamental strides in reconstruction.

Perhaps the amount of reconstruction of this country the previous regime performed in its time is not even a fraction of what has been accomplished along these lines these past few years, since work must have both quality and quantity. Even if they have worked for the country (which is little, even from the perspective of quantity compared with what has been accomplished in this brief time), we have buried it in terms of quality. For in their case, the independence of this nation has not been considered. The basis of that regime's policy was dependence. A few relatively courageous statesmen were found one day in Reza Khan's time and wrote an oil treaty in which the interests of the nation of Iran were to some extent recognized. Reza Khan entered the cabinet's chamber with his boots on and seized what they wrote, the oil accord, and threw it in the oven in the interests of the British and burned it before their eyes! This is something they themselves wrote. Taqizadeh and others wrote about this affair.

Its policy was one of dependence. Even the railroad they built was more in the interest of joining the two fronts of the Allies, who were fighting against Germany, than for Iran and Iranian trade. Such was the cross-country railroad! The northern and southern railroad was so that the Soviets could link up with the south, the Persian Gulf - which was where the British were stationed - so that they could transfer weapons and so that the Allied military fronts against the Axis – Germany and its allies. It was a railroad which was based on a treasonous plan and indifference to this nation's independence, and in which the honor and prestige of this nation were ignored.

Now note: The great railways that were built in Iran after the Imposed War were just what the nation of Iran needed. An orientalist who had come to Iran to travel said, I am amazed how the Iranian railroad does not pass through the cities, which are Iran's main centers of trade! (Those very places which today, thank God, blessed by the Islamic Republic, we see are included in sound relations and junctures and connections.)

What this popular and divine system--the Islamic Republic--accomplished in this country is both quantitatively and qualitatively incomparable with what was accomplished in this country before the Islamic Republic. This is the meaning of a system connected with spirituality and faith, a system that enjoys vast popular support, votes, passions, and assistance of the people, as well as faith and spirituality, brotherhood and coordination, reliance on God and faith in the occult. This is the result of that. Despite all the conspiracies and opposition that this nation has suffered, despite being besieged in these various ways, politically, economically, and propagandistically, this nation has been able to support its governments, one after the other, and the governments have been able to advance this country in terms of welfare and prosperity, politics, international honor and national power. These are the values our country has and, thank God, our governments all enjoy this and always shall. This is a manifestation of great divine gifts and this is the same powerful hand with which, I have submitted, exalted God has always and shall always support this system.

Of course, I have urged and emphasized that there must be efforts made in uprooting poverty, injustice, and discrimination, which is the inheritance of the past demons, from this country. I, Your Servant, have devoted most of my efforts to this and continue to do so. My advice is that others behave likewise. If all these blessings and benefits, whose manifestation reached their peak in these few years past under the government of our dear brother, His Eminence Hashemi-Rafsanjani (May exalted God protect him!), all that we accomplished was several 1 times greater [than what had been accomplished under the monarchy] and may it yet be several times greater, but let us not focus on that, or else our work will be deficient.

My dear ones! The Islamic system is not a capitalist system. Four years ago, in this very place,

on inauguration day, I raised this same topic among those present. I submitted, “Our system is not a capitalist system. The capitalist system looks at the accumulation of wealth, economic prosperity, and the gross national income. It is unimportant for it how this wealth was obtained, who obtained it and what percent of the people they represent, and how it is used!” The national income must go up, wealth must increase, economic effort is to be sustained, which indeed it is. There are also laws in this matter. There is an executive branch in this matter. The most that capitalist countries--not all of them, but some of them--do is to provide insurance and guarantees for the oppressed and deprived groups so that they receive the basics. This is the capitalist system.

The Islamic system is not like this. The Islamic system declares, “The heavens and the earth stand on justice.” [*Tafsir Sadeqi*, Koran 55:7] Justice is the principle. Of course, there is the production of wealth. The Islamic system does not want a poor society. It does not want a poor nation and an insignificant public income. It utilizes wealth, it advances science, it extracts underground resources, it develops people’s intellects, it engages in trade and launches industry. The history of Islam shows that Islam, blessed with these same luminous commandments, was for a long era the master of science and industry in the whole world. But the point of all this is justice. There is wealth, but justice must be guaranteed in society. For there to be justice, we await the Imam of the Age. The prophets have come. All came to establish justice. “To establish justice for the people.” [Koran, 57:25] These are very meaningful words which the Koran tells us, which *Nahj ol-Balagha* [the sayings of Imam Ali] tells us, and which are also in the stories of the prophets.

This determines policy. That’s just what justice means. If society prospers, let everyone prosper. We do not say everyone should be identical, since uniformity is impossible. Ultimately, efforts, enthusiasms, and powers vary. Some work harder, some less. Some show greater initiative. Capabilities are not uniform. “Had your Lord willed, all the people would have been one congregation (of believers) ... This is why He created them.” [Koran, 11:119 - 118] People have different degrees of capability. It is not the point, that they should be uniform. The point is that they work in accordance with their capabilities and strive in accordance with their enthusiasm, and that everyone should achieve in accordance with their power. No one should remain dispossessed. No one should be oppressed. No one should be repressed. This is the principle goal.

We, who have come into power(that day which was the day to strive, we strived; that day which they recommended that we be in office, we accepted this in every way), have done so to achieve this very goal. Let those who are unacquainted with our culture believe it. Although I know that they will not fully believe these responsibilities have no attraction for us, we ourselves know. Those who are acquainted with this culture and character first hand, they know that these responsibilities are only valuable, beloved, and attractive in order to establish

justice, to establish God's rule, and to pave the path of God for men to tread. Effort must be for this.

Of course, work has been done in this regard. If I don't say how much our dear brothers have strived in various offices in past terms of office for this, I would be ungrateful. But the road ahead is longer than the one we have so far treaded. We have more work ahead of us than what we have accomplished so far. This is the point. The basis of the government's work must be this, whether in the cultural field or economics or reconstruction; this must be the orientation, even if the activities vary.

We thank God that the elections went well and that the public was satisfied with them. Today, people feel that the country's public atmosphere is like a holiday, and this, too, is Providence's grace.

We hope that exalted God will bless this day and this event and that His grace and blessings will cover them. We hope that He will remove evil from this nation and that He will crush and smite this nation's enemies and deliver to this nation its great aspiration. We hope that he will grant the dear president and his officials, which shall be selected, success in their important tasks which lie ahead, that he will make the sacred heart of His Holiness the Lord of the Age pleased with all of us, that he will forever keep the blessed soul of the great Imam, who is surely pleased with these events and ceremonies, pleased and keep the good souls of our great martyrs by the Prophet and his family.

Peace be upon you and God's mercy and blessings.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

بِحمدالله امروز برای ملت ایران، روز مبارکی است. امیدواریم که خداوند، برکات خودش را بر آحاد این ملت و مسؤولین و رئیس جمهور عزیزی که امروز مسؤولیت را رسماً بر عهده گرفتند، نازل فرماید؛ و انشاءالله همه بتوانیم از پرتو عنایات الهی و ادعیه زاکیه حضرت بقیةالله ارواحنا فداه استفاده کنیم و عرض می‌کنیم: «اللهم بارک لنا فیما اعطیت(1)». این عطیه بزرگ الهی، انشاءالله برای ملت، یک عطیه ماندگار و دارای برکات بزرگی باشد.

بِحمدالله اوضاع کشور در این مقطع حساس، آن چنان است که هر کشور و ملتی چنین وضعی داشته باشد و از چنین سرمایه‌هایی برخوردار باشد، حق دارد که به آینده خود، با امیدواری منطقی و بجا نگاه کند. اولاً در همه حوادث و قضاها، نشانه‌های لطف الهی و کمک پروردگار را می‌بینیم. همین انتخابات

سی میلیونی، مظهر لطف پروردگار به نظام جمهوری اسلامی بود. درست در همان هنگامی که بوقهای تبلیغاتی از سوی کشورهای که مدعی دموکراسی هستند ادعا می‌کردند که ملت ایران از انقلاب و نظامش جدا شده و به آرمانهای امامش پشت کرده است، ملت در صحنه حاضر شد و به عنوان عمل به تکلیف و به وصیت امام، انتخاباتی با این شکوه و عظمت به راه انداخت، که ما از اول انقلاب، مانند آن را خیلی نادر داشته‌ایم. ببینید این چقدر مظهر لطف الهی است! همان‌طور که امام بزرگوار يك وقت به بنده فرمودند - و بنده هم خودم این را در دوران مسؤلیتهای مختلف تجربه کرده‌ام - همواره در شداید، دست قدرت الهی به ما کمک کرده است.

عزیزان من! این را بدانید: گاهی حوادثی اتفاق می‌افتد که مسؤولین کشور، یعنی کسانی که از قضا یا مطلعند، از آنها به تعبیر معروف «از حوادث پشت پرده» اطلاع دارند و می‌دانند که عامل آن حوادث نمی‌توانسته يك عامل معمولی و طبیعی باشد و چیزی جز عنایت الهی، پشت این قضیه نیست. ما به این قضیه معتقدیم. قرآن، ناطق به این معناست. ما عقیده داریم که «ولینصرتَّ الله من ینصره.(2)» چه کسی بیشتر از این ملت نصرت دین خدا کرده و در میدانهای خطر وارد شده است؟! پس، نصرت الهی، امری طبیعی و بدیهی است. آن را داشته‌ایم؛ بعد از این هم انشاءالله خواهیم داشت. این، قلم عمده است، که شامل بیشتر یا همه تواناییهای ما همین است. آن رقم عمده دیگری که باید مورد نظر قرار گیرد، این ملت بزرگ است؛ ملتی همراه با دولت، علاقه‌مند به نظام حاکم و وقتی که لازم باشد، فدایی در راه آن. ملتی با ایمان. ملتی حاضر در صحنه، که گذشته نشان می‌دهد هر جا لازم باشد از کشور اسلامی و اسلامش دفاع کند، با قدرت و شجاعت وارد صحنه می‌شود و دفاع می‌کند. در گذشته این‌گونه بوده است، در آینده هم انشاءالله همین‌گونه خواهد بود. صحنه جنگ هم این را نشان داد. قبل از آن، صحنه انقلاب هم نشان داده بود. عرصه سازندگی هم - در این سالهای اخیر - نشان داد. که در هر جا که حضور مردم لازم است، این ملت، با صداقت، صمیمیت و شور و هیجان حاضر می‌شود. این مردم، بر هیچ کس هم منت ندارند. احساس تکلیف می‌کنند و وارد صحنه می‌شوند. در آینده هم به خواست خدا، همین‌طور خواهد بود. البته مستبعد است که ما در آینده، تجربه نظامی داشته باشیم؛

ولی اگر فرض کنیم باز يك فرد یا نظام غافل خدازده‌ای به فکر این بیفتد که با این مردم زور آزمایی نظامی کند، باز سرو کارش با همین ملت، همین جوانان، و همین مؤمنان فعّالی است که در همه جا ایمانهای خودشان را نشان می‌دهند. ملت در انتخابات نشان داد؛ در صحنه‌های سیاسی، در راهپیماییها و در موضعگیریها هم نشان می‌دهد. این ملت، سرمایه بزرگی است و این ملت، با امام است؛ در راه امام است. الان هم محبوب‌ترین انسان در میان این ملت و در دل‌های ایشان، امام بزرگوار ما، امام خمینی است.

دیگران هر چه می‌خواهند بگویند. هر طور می‌خواهند تحلیل کنند. غلط است که کسی احوال خود را از دیگری پرسد. بعضی عادت کرده‌اند که بنشینند ببینند خبر گزاریهای وابسته به صهیونیستها و مستکبرین و سرمایه دارانی که با اسلام و مسلمین و نظام اسلامی مخالفند، درباره ایران چه می‌گویند! معلوم است که آنها نمی‌توانند واقعیت را بگویند! حتی نمی‌توانند واقعیت را درک کنند. آنها ملت ما را نمی‌شناسند، کشور ما را نمی‌شناسند، نظام ما را نمی‌شناسند، مسؤولین ما را نمی‌شناسند، شخصیت‌های ما را نمی‌شناسند. می‌بینید چقدر اشتباه می‌کنند و می‌بینید چطور درباره شخصیت‌های ما به اظهار نظر می‌پردازند! تاجایی که همه کسانی که وارد و مطلع هستند، به ساده لوحی آنها می‌خندند. آنها آرزوهای خودشان را بر زبان جاری می‌کنند: همان داستان «شتر و پنبه‌دانه» است! آنچه را که در دل دارند و می‌خواهند، به صورت تحلیل بیان می‌کنند. این، شرح حال ملت ایران نیست. شرح حال ملت ایران این است که مشاهده می‌کنید. شرح حال ملت ایران، عرصه‌های دفاع مقدّس در طول هشت سال است. شرح حال ملت ایران، حضور در این انتخابات سی میلیونی است. ملت ایران ملتی است مسلمان، انقلابی، معتقد به امام، علاقه‌مند به نظام اسلامی و آماده برای دفاع از ارزشهایی که به آنها معتقد و پایبند است. این، سرمایه عظیمی است. هر حکومتی و هر دولتی که پشت سر خود چنین ملتی داشته باشد، باید به آینده امیدوار باشد. باید احساس قدرت کند. باید احساس کند که می‌تواند کار کند. باید احساس کند که وظیفه دارد کار کند آنچه من به مسؤولان دولت آینده و رئیس جمهور عزیز - که بحمدالله خودشان هم به این نکات توجه

دارند - از باب تذکر عرض می‌کنم این است که اولاً، همه سعی ما باید این باشد که این ملت را بشناسیم. ثانیاً، خواسته‌ها و نیازهایش را برآورده کنیم. این ملت، حقّ عظیمی بر گردن ما دارد. این ملت است که کشور را حفظ کرده است و این ملت است که به حقیقت، آیت قدرت پروردگار است.

من در چند دوره‌ای که امام بزرگوارمان حکم ریاست جمهوری - آراء مردم - را تنفیذ می‌کردند، در فرمایشات ایشان نگاه کردم و دیدم به‌طور مستمر - با هر کس که طرف بوده‌اند - راجع به مردم و ملت صحبت کرده‌اند. این، همان حکمت امام است؛ همان چیزی است که ما هر طور نگاه و مطالعه می‌کنیم، می‌بینیم این درست است، این بهتر است. بخصوص قشرهای مستضعف، قشرهای فقیر و ضعیفای مردمند که نیروهای وفادار و ماندگار انقلاب و امام و دولت‌های مختلف بوده‌اند و هستند و خواهند بود. عزیزانی که ان‌شاءالله در آینده نزدیک مسؤولیت بر عهده می‌گیرند، باید هرچه می‌توانند از این ذخیره دائمی استفاده کنند و تا آنجا که قدرت دارند، برای آنها خدمت و کار کنند. وضع کنونی، بحمدالله این است. این، کشوری است که گام‌های اساسی و بلندی برای بازسازی، در آن برداشته شده است.

شاید در طول دوران رژیم گذشته، حتی بخشی از آنچه در این چند سال در بازسازی این کشور انجام گرفت، انجام نگرفته بود؛ چون کار را با کیفیت و کمیت - هر دو - باید دید. آنها اگر کاری هم برای کشور می‌کردند - که از لحاظ کمیت هم نسبت به آنچه در این دوره کوتاه انجام گرفته است، حقیقتاً کم است -

از لحاظ کیفیت، مخدوش بود؛ زیرا در آن، استقلال این ملت ملاحظه نشده بود. اساس سیاست آن رژیم، بر وابستگی بود. چند نفر دولتمرد نسبتاً شجاع يك روز در زمان رضاخان پیدا شدند و يك قرار داد نفتی را نوشتند که منافع ملت ایران، تا حدودی در آن ملاحظه شده بود. به‌خاطر انگلیسیها، رضاخان با چکمه‌هایش وارد اتاق هیأت دولت شد و نوشته‌های آنها - پرونده نفت - را گرفت، در آتش بخاری

انداخت و جلو چشم آنها سوزاند! این، چیزی است که خود آنها نوشته‌اند. امثال تقی‌زاده و دیگران این ماجرا را نوشته‌اند.

سیاست، سیاست وابسته بود. راه‌آهن هم که می‌کشیدند، بیش از آنکه برای ایران و تجارت ایران

باشد، به نفع اتصال دو جبهه متفقین بود که آن روز بایستی علیه آلمان می‌جنگیدند. راه‌آهن سراسری این است! (راه‌آهن شمال و جنوب برای این بود که شوروی آن روز را به جنوب، در خلیج فارس که محل استقرار انگلیسیها بود وصل کنند تا بتوانند سلاح منتقل نمایند، و جبهه‌های جنگ متفقین علیه متحدین - آلمان و همکارانش - همواره قادر به دفاع باشد. راه‌آهن هم برای این کشیده می‌شد. طرفداران رژیم منحوس و تفاله‌های رژیم گذشته، بعد از گذشت پنجاه سال، هنوز که هنوز است، صحبت راه‌آهن شمال و جنوب را می‌کنند؛ راه‌آهنی که براساس طرحی خائنه و بی‌توجهی به استقلال این ملت به‌وجود آمد و در آن، آبرو و شأن این ملت رعایت نشد.

حالا شما ملاحظه کنید: خطوط راه‌آهن عظیمی که در دوران بعد از جنگ تحمیلی در ایران ساخته شد، همان چیزی است که ملت ایران به آن نیاز دارد. یکی از مستشرقینی که در همان دوران آمده و در ایران سیاحت کرده است، می‌گوید: من تعجب می‌کنم چطور راه‌آهن ایران از شهرهایی که محل عمده تجارت ایران است عبور نکرده است؟! (همین جاهایی که امروز بحمدالله به برکت جمهوری اسلامی، می‌بینیم که زیر پوشش ارتباطات و اتصالات و مواصلات صحیح قرار گرفته‌اند.

نه کمیت آنچه قبل از جمهوری اسلامی در این مملکت انجام گرفته است، و نه کیفیت آن، قابل مقایسه با آنچه این نظام مردمی و خدایی - جمهوری اسلامی - انجام داده است، نیست. نظام مرتبط با معنویت و ایمان، معنایش این است؛ نظامی که پشتوانه عظیم مردمی، آرا، عواطف، پشتیبانی و کمک مردم را دارد؛ ایمان، معنویت، برادری و هماهنگی، اتکال به خدا و ایمان به غیب را هم دارد. آن، نتیجه‌اش می‌شود این. علی‌رغم این همه توطئه و مخالفتی که با این ملت شد؛ با این محاصره‌های گوناگون سیاسی، اقتصادی و تبلیغاتی، این ملت توانسته است یکی پس از دیگری، دولتهایش را حمایت کند و دولتها توانسته‌اند این‌گونه کشور را از لحاظ عمران و آبادی و از جهات سیاسی و آبروی بین‌المللی و اقتدار ملی، پیش ببرند. اینها آن ارزشهایی است که کشور ما دارد و بحمدالله، دولتهای ما، همه از آن برخوردار هستند و خواهند بود. این مظهر نعم بزرگ الهی و همان دست قدرتی است که عرض کردم خدای متعال دائماً در پشتیبانی این نظام داشته است و خواهد داشت.

البته من سفارش کرده‌ام و سفارش و تأکید هم می‌کنم که باید تلاش شود فقر و بی‌عدالتی و تبعیض که میراث طواغیت گذشته است، در این کشور ریشه کن شود. این‌جانب بیشترین اهتمام را متوجه این مطلب کرده‌ام و می‌کنم و توصیه‌ام این است که دیگران نیز همین‌طور عمل کنند. اگر این همه خیرات و برکاتی که بحمدالله مظهر و اوج آن هم در این چند سال اخیر، دولت برادر عزیزمان جناب آقای هاشمی رفسنجانی حفظه‌الله تعالی بود و همه آنچه را که انجام دادیم، چند برابر می‌بود و چندین برابر آن را هم انجام بدهیم، اما به این نکته توجه نکنیم، کارمان ناقص و ابتر خواهد بود.

عزیزان من! نظام اسلامی، نظام سرمایه‌داری نیست. من چهارسال قبل، در همین جا - در روز تنفیذ - همین موضوع را به حضاری که بودند، عرض کردم و گفتم: «نظام ما، نظام سرمایه‌داری نیست. نظام سرمایه‌داری، به جمع ثروت، به رونق اقتصادی و به مجموع در آمد ملی نگاه می‌کند و برایش مهم نیست که این ثروت چگونه به دست می‌آید، به دست کی می‌آید و چند درصد از مردم، چگونه از آن استفاده می‌کنند!» باید در آمد ملی بالا برود، ثروت زیاد شود، تلاش اقتصادی مورد حمایت قرار گیرد؛ که مورد حمایت هم قرار می‌دهند. قوانین هم در این جهت است. قدرت اجرایی هم در این جهت است. کشورهای سرمایه‌داری - آن هم نه همه بلکه بعضی - حداکثر کاری که می‌کنند این است که بیمه‌ها و تضمین‌هایی را برای قشرهای مظلوم و محروم می‌گذارند، تا حداقلی هم به آنها برسد. این، نظام سرمایه‌داری است.

نظام اسلامی، این‌گونه نیست. نظام اسلامی می‌فرماید: «بالعدل قامت السموات والارض.» (3) اصل، عدالت است. البته، تولید ثروت هست. نظام اسلامی، يك جامعه فقیر نمی‌خواهد. يك ملت فقیر و يك درآمد عمومی ناچیز نمی‌خواهد. از ثروتها استفاده می‌کند؛ علم را پیشرفت می‌دهد، منابع زیرزمینی را استخراج می‌کند، انسانها را به رشد عقلانی می‌رساند، تجارت می‌کند و صنعت راه می‌اندازد. تاریخ اسلام نشان داد که اسلام به برکت همین احکام نورانی، در يك دوره طولانی، صاحب علم و صنعت در کل جهان بوده است. اما جهت همه اینها، عدالت است. ثروت هست؛ اما باید عدالت در جامعه تضمین

شود. برای عدالت، منتظر امام زمانیم. پیغمبران آمدند؛ همه هم برای اقامه قسط آمدند؛ «لیقوم الناس بالقسط(4)». اینها حرفهای خیلی پرمعنایی است که قرآن به ما گفته است؛ نهج البلاغه به ما گفته است و در روایات ائمه هم هست

این، جهت را مشخص می‌کند. قسط یعنی همین: اگر جامعه برخوردار است، همه باشند. نمی‌گوییم همه یکسان؛ چون یکسانی امکان ندارد. بالاخره تلاشها، همتها و قوتها مختلف است. بعضی بیشتر تلاش می‌کنند؛ بعضی کمتر می‌کنند. بعضی ابتکار بیشتری دارند. استعدادها یکسان نیست. «و لایزالون مختلفین... و لذلك خلقهم(5)». مردم، دارای اختلاف در استعدادند. بحث در این نیست که یکسان باشند. بحث در این است که به قدر استعدادشان کار کنند و به قدر هممتشان تلاش کنند و همه بتوانند به قدر قدرتشان به دست بیاورند. کسی محروم نماند؛ کسی مظلوم نماند؛ کسی سرکوب شده نماند. این، آن هدف اصلی است

ما که بر سر کار آمدیم - آن روز که روز مبارزه بود تلاش کردیم، آن روز که پیشنهاد مسؤولیت کردند، به هر صورت قبول کردیم - برای تحقق همین هدف بود. کسانی که با فرهنگ ما آشنا نیستند، باور کنند. اگر چه می‌دانم قطعاً باور نمی‌کنند که برای ما این مسؤولیتها جاذبه‌ای ندارد. خودیها می‌دانند. کسانی که از نزدیک با این فرهنگ و اشخاص آشنا هستند، می‌دانند. این مسؤولیتها، فقط برای اقامه عدل، اقامه حکم الله و هموار کردن راه خدا در مقابل پای مردم، ارزش و محبوبیت و جاذبه دارد. تلاش باید برای این باشد

البته در این زمینه، کار شده است. من اگر نگویم که برادران عزیز ما در مسؤولیتهای گوناگون در دوره‌های گذشته، برای این قضیه چقدر تلاش کرده‌اند، ناسپاسی است. لکن، راه طولانی‌تری از آنچه که تا به حال پیموده‌ایم در پیش داریم. کار بیشتری از آنچه تا به حال کرده‌ایم باید انجام دهیم. این، مسأله است. اساس کار دولت، باید بر این باشد. چه در زمینه فرهنگی، چه در زمینه اقتصادی و چه در زمینه سازندگی، جهت باید این باشد؛ درحالی که فعالیتها متنوع است

خدا را شکر می‌کنیم که انتخابات، خوب و بسیار خوش عاقبت و همراه با خرسندی عمومی مردم بود. امروز انسان احساس می‌کند که برای ملت ما و فضای عمومی کشور، مثل يك روز عيد است و این هم، لطف پروردگار است.

امیدواریم که خداوند متعال، این روز و این حادثه را فرخنده و مبارك کند و مشمول الطاف و برکات خودش قرار دهد. امیدواریم شرور را از این ملت منصرف کند؛ دشمنان این ملت را سرکوب و منکوب فرماید، و این ملت را به آرزوهای بزرگش برساند. امیدواریم رئیس جمهور عزیز و مسؤولان ایشان را - که انتخاب خواهند کرد - در کار مهمی که در پیش دارند، موفق فرماید؛ قلب مقدس حضرت ولی عصر را از همه ما راضی کند؛ روح مبارك امام بزرگوار را - که یقیناً از این حوادث و مراسم شاد است - همواره شاد نگهدارد و ارواح طیبه شهدای بزرگوار ما را با پیغمبر و آل او محشور کند.

والسلام علیکم و رحمة الله و برکاته